

Книга Даниїла - Номер шістдесят три

За межами діаграм Міллера: Іслам, слідчий суд та останнє випробування

Jeff Pippenger

2024-01-27

Нам було повідомлено, що «Бог спрямував розум Вільяма Міллера до пророцтв і дав йому велике світло щодо книги Об'явлення». Міллерові заважав історичний контекст, у якому він сформувався, зрозуміти «велике світло», викладене в дванадцятому, тринадцятому, шістнадцятому, сімнадцятому й вісімнадцятому розділах Об'явлення, бо в цих розділах окреслено діяльність пророчих царств, яку він не міг побачити зі своєї історичної перспективи.

Світло, дане Міллеру щодо книги Об'явлення, стосувалося Церков, Печатей і Сурм, і саме останні три Сурми, які позначені як «три горя», представлені на двох таблицях Авакума. «Велике світло», дане Міллеру у книзі Об'явлення, стосується ролі ісламу в біблійному пророцтві. Та навіть те «велике світло» було обмежене його історичним контекстом.

Сім церков Азії — це історія Церкви Христової в її семи формах, у всіх її звивинах і поворотах, у всьому її процвітанні й злигодах, від днів апостолів і аж до кінця світу. Сім печаток — це історія діянь влад і царів землі щодо Церкви, а також Божого захисту Його народу протягом того ж часу. Сім сурм — це історія семи особливих і тяжких судів, насланих на землю, тобто на Римську державу. А сім чаш — це сім останніх кар, насланих на Папський Рим. Усе це перемежується багатьма іншими подіями, вплетеними, мов притоки, що наповнюють величну ріку пророцтва, доки все не приводить нас до океану вічності.

Це, на мою думку, — план пророцтва Івана в книзі Об'явлення. А той, хто бажає зрозуміти цю книгу, мусить мати ґрунтовні знання інших частин Слова Божого. Образи й метафори, ужиті в цьому пророцтві, не всі пояснюються в ньому самому, але їх слід знаходити в інших пророків і пояснюються вони в інших місцях Писання. Отже, очевидно, що Бог призначив вивчення цілого, аби здобути ясне знання будь-якої частини. Вільям Міллер, Лекції Міллера, том 2, лекція 12, 178.

Зверніть увагу, що Міллер розумів сім останніх пошестей як сім судів над папським Римом. Він не міг зрозуміти, що папському Риму була завдана смертельна рана, яка мала бути цілена. Він розглядав сім сурм як "історію семи своєрідних і тяжких судів, насланих на землю, або Римське царство", але не міг розпізнати відмінність між царствами язичницького та папського Риму. Тому його здатність бачити різницю між першими чотирма сурмами та останніми трьома сурмами була обмеженою.

Міллер не зміг усвідомити, що суди, наслані на Рим, були Божою відповіддю на примусове запровадження дотримання неділі, бо міллеріти у своїй історії все ще поклонялися в неділю.

Міллер мав рацію, визнаючи, що Труби були судами над Римом, але щодо конкретної причини цих судів і щодо відмінності між першими чотирма та останніми трьома Трубами його розуміння було обмеженим або й узагалі відсутнім. За такого обмеженого погляду «перлина» трьох горя ісламу все ж була зображена на таблицях, керованих Божою рукою, і їх не слід змінювати.

Просвітлене розпізнання дозволяє «мудрому» досліднику пророцтв усвідомити, що Бог не лише надихав святих мужів, які писали Біблію, але й керував працею чоловіків, які перекладали Біблію короля Якова, і Він прямо каже, що застосував той самий вид божественного нагляду у створенні двох священних схем.

«Перлина» Міллера щодо п'ятої, шостої та сьомої Труб (Іслам) в останні дні сяє у десять разів яскравіше, бо вона визначає тему остаточного «Опівнічного крику». Предметом «Опівнічного крику» в історії міллеритів була дата завершення пророчих періодів, і в цьому сенсі вістка «Опівнічного крику» останніх днів (яка є вісткою ісламу третього «Горя») була прообразно представлена датою 22 жовтня 1844 року. Ця дата в історії міллеритів є прообразом скорого недільного закону, і як 22 жовтня 1844 року, так і недільний закон були прообразно представлені хрестом, що став завершенням Тріумфального В'їзду Христа.

«Перлина» Міллера п'ятої, шостої й сьомої Сурм (іслам) сяє в останні дні у десять разів яскравіше, бо вона ідентифікує іслам у згоді з темою реформаторського руху останніх днів, якою є іслам третього Лиха. Отже, як тема завершального реформаторського руху ста сорока чотирьох тисяч, вона була прообразно представлена темою кожного з попередніх реформаторських рухів, чи то тема «воскресіння» в реформаторському русі Христа, тема «пророчого часу» в історії міллеритів, тема «ковчегу Божого» в реформаторському русі Давида або тема «завіту» в реформаторському русі Мойсея.

Чи то подія хреста, дата 22 жовтня 1844 року, чи різні теми реформаторських рухів — кожна дата й тема була випробувальним питанням на життя або смерть для покоління того часу. «Перлина» Міллера про три лиха ісламу є випробувальним питанням на життя або смерть, як це показано в притчі про десять дів у сенсі «олії». Перлини Міллера на початку його сну сяяли, як сонце, але наприкінці його сну вони сяяли «вдесятеро яскравіше». Перлини Міллера в історії міллеритів були наче гас (лампова олія), а сьогодні ті перлини — ракетне паливо!

Міллеріти зрозуміли й правильно застосували часове пророцтво щодо Ісламу, пов'язане з другим горем, яке збулося 11 серпня 1840 року, але їхнє розуміння третього горя, тобто Сьомої Труби, не дозволяло побачити прихід третього горя як суд над шостим царством біблійного пророцтва, адже вони не бачили п'ятого царства, не кажучи вже про шосте царство біблійного пророцтва. Втім «велике світло» на книгу Об'явлення, дане Міллеру, має засяяти у десять разів яскравіше в «Опівнічному крику» останніх днів.

Істини, представлені на двох таблицях Авакума, по суті є істинами, які сповнилися в минулій історії. Таблиці ґрунтуються на часових пророцтвах, до збирання яких Міллер був спонуканий, і всі ті часові пророцтва завершилися до 1844 року. Ті часові пророцтва

засяють яскравіше в останні дні, бо їх вважатимуть такими ж точними сьогодні, як і в історії міллеритів, але вони не містять прямих часових передбачень для останніх днів. Втім, вони дають повторювані пророчі типи тих історій, які вони представляли в минулому, але у випадку кількох коштовностей Міллера майбутні передбачення представлені безпосередньо.

Служіння Христа у небесному святилищі, що розпочалося 1844 року, триває, доки це служіння не буде завершено. Пророцтво про дві тисячі триста днів і служіння очищення, на яке воно вказало, усе ще «у процесі виконання», як зазначає сестра Уайт щодо річок Улай і Хіддекел, тож це пророцтво має виконання наприкінці світу.

Світло, яке Даниїл отримав від Бога, було дане особливо для цих останніх днів. Видіння, які він бачив на берегах Улаю та Хіддекелу, великих рік Шінеару, тепер у процесі сповнення, і всі передречені події незабаром збудуться. Свідчення для служителів, 112.

Частини видінь із сьомого й восьмого розділів Даниїла, зображені на двох таблицях, ще попереду, бо обидва вказують на святилищне служіння Христа. Та історії царств біблійного пророцтва в цих двох розділах закінчуються тим, що папський Рим отримує свою смертельну рану. «Камінь», що «відтесаний від гори без рук», і восьме царство з другого розділу Даниїла ще попереду. Але більшість із того, що подано на таблицях у зв'язку з другим, сьомим і восьмим розділами Даниїла, уже виконалося.

Діло Христа у святилищі та третє горе ісламу — це, по суті, дві теми, які представляють пророчу історію після періоду міллеритів. Поруч із цими двома темами стоїть історія останніх днів, яка типологічно представлена, коли дві таблиці зводять в одну лінію. Коли це зроблено, перше розчарування 1843 року, як представлене на першій таблиці, знаходить своє виправлення на другій таблиці. Разом вони утворюють і виявляють «приховану історію» Семи Громів, яка нині розпечатується у зв'язку з розпечатуванням Об'явлення Ісуса Христа.

Ця «прихована історія» побудована на «істині», тобто на трьох єврейських літерах, які, поєднавшись, утворюють слово «істина». Це слово утворене першою, тринадцятою та останньою літерами єврейського алфавіту і представляє Ісуса не лише як Істину, але й як Альфу й Омегу. «Прихована історія» починається й закінчується розчаруванням, а посередині має бунт, бо «тринадцять» — це число, що означає бунт.

Рік 1843, проілюстрований на першій діаграмі, визначає перше розчарування та настання часу зволікання. Час зволікання призводить до появи вістки Опівнічного крику, де проявляється бунт нерозумних дів. Потім вістка Опівнічного крику проголошується аж до останнього розчарування. Ця «прихована історія» Опівнічного крику повторюється (буквально) в останні дні.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і

надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Правильно зрозуміле, попереднє твердження вказує, що єдиною групою людей в останні дні, які можуть виявитися або нерозумними, або мудрими дівами, є ті, що належать до спільноти, яка пережила розчарування. Саме розчарування породжує час зволікання, а притча, яка «була і буде виконана до останньої літери», ґрунтується на наслідках, що виникають у самих дів упродовж часу зволікання, який починається з розчарування. Те розчарування, яке вбило «двох свідків» на вулиці міста й обернуло їх на мертві, сухі кістки в долині смерті, сталося 18 липня 2020 року. Адвентизм загалом не був причетний до того розчарування. Якщо вже на те пішло, вони святкували провалене передбачення, тоді як «двоє свідків» лежали вбитими на вулиці. «До останньої літери» означає «до останньої літери».

В історії міллеритів колишній завітний народ (протестантизм) святкував провал пророцтва 1843 року (перше розчарування), і в той момент протестанти переступили межі свого випробувального часу. Випробувальний час почався 11 серпня 1840 року, коли могутній ангел десятого розділу Об'явлення зійшов при виконанні часового пророцтва про друге «Горе» (Іслам). Протестанти відкинули пророчий час під час першого розчарування, бо помилкове пророцтво дало їм привід більше не шукати істину. Темою всіх віх історії міллеритів було «часове пророцтво».

11 вересня 2001 року ангел з вісімнадцятого розділу Одкровення зійшов під час виконання пророцтва про третє «горе» (іслам). Темою всіх віх останніх днів є іслам. Перше розчарування позначає кінець очищення колишнього народу завіту, бо тоді колишньому народові завіту було надано привід більше не шукати істину. Тоді розпочався час випробування для «дів» останніх днів, адже випробування колишнього народу завіту, що почалося зі з'явлення ангела, закінчилося під час першого розчарування. Отже, почалося випробування тих, кого представлено як дів, і цей процес випробування зрештою виявить, чи є діви нерозумними чи мудрими.

Між першим і останнім розчаруванням — звістка Опівнічного крику. Темою звістки Опівнічного крику для послідовників Міллера був «час», а темою звістки Опівнічного крику в останні дні є «іслам». У сні Міллера його будить вигук (крик), і тоді його дорожочіності сяють у десять разів яскравіше, ніж сяяли раніше. Тими дорожочіностями на таблицях, що безпосередньо вказують на передбачення стосовно останніх днів, є іслам і слідчий суд. Отже, випробування «звістки» Опівнічного крику і «досвіду», представленого слідчим судом, призначені не для колишнього завітного народу, а для тих, хто називає себе останніми дівами.

Ілюстрація, яка утворюється при поєднанні обох карт і яка окреслює історію від першого до останнього розчарування, показує, що в час, коли відбувається «прихована історія» Семи Громів, здійснюється кінцева праця слідчого суду. Ця кінцева праця — це запечатування ста сорока чотирьох тисяч, і вона відбувається під час «тяжких часів» дев'ятого розділу книги

Даніїла, під час розгнівання народів в одинадцятому розділі Об'явлення, під час стримування «чотирьох вітрів» сьомого розділу Об'явлення, «стримання суворого вітру в день східного вітру» двадцять сьомого розділу Ісаї, а також під час стримування «лютого коня, що намагається вирватися й принести світові смерть і руйнування». Усі ці пророчі свідчення представляють іслам третього горя, як це зображено на священних картах.

Три основні елементи двох священних таблиць Авакума, які спеціально стосуються подій, що на момент їх публікації ще належали до майбутнього, — це запечатання ста сорока чотирьох тисяч, іслам і виконання притчі про десять дів. Таблиці окреслюють випробувальний і запечатувальний процес як "досвіду", так і "звістки". Досвід, необхідний для нерозумної дів, — це "Христос у вас — надія слави", що відображає досконалість, яку представляють сто сорок чотири тисячі.

Ту таємницю, що була прихована від віків і поколінь, а тепер об'явлена його святим; яким Бог захотів об'явити, яке багатство слави цієї таємниці серед язичників — а саме: Христос у вас, надія слави; його ми проповідуємо, наставляючи кожну людину і навчаючи кожну людину в усій мудрості, щоб представити кожну людину досконалою в Христі Ісусі. Колосян 1:26–28.

Сто сорок чотири тисячі представлені як група людей, які вийшли з «полону». Полон, який безпосередньо представлений у книзі Одкровення, — це полон, що полягає в перебуванні мертвими на вулиці протягом трьох із половиною днів, як це показано в одинадцятому розділі Одкровення. Полон символічної смерті представляє «сім разів» із Левіта 26, і цей полон вимагає вияву покаяння, як це проілюстровано молитвою Даніїла в дев'ятому розділі.

Коли мертві сухі кості повертають до життя, їх одразу підносять як "стяг". У смерті вони були без Христа в собі — надії слави. Частиною їхнього необхідного покаяння було визнання того, що вони ходили наперекір Богові, і що Бог ходив наперекір їм. Коли вони виконують пророчо окреслені вимоги, тоді Христос "несподівано приходить до Свого храму", і здобувається необхідний "досвід", щоб стати частиною стяга, який тоді підноситься.

«Досвід», який ілюструється, коли дві діаграми поєднуються, здійснюється заключним служінням Христа в небесному святилищі. Цей «досвід» представлений видінням «march», яке є видінням «явлення». Потрібне «послання» — це видіння «chazon» пророчої історії. Це «послання» визначається як послання про Божий суд, що наближається, над бунтівним світом, який спричиняється ісламом третього горя.

У 1856 році Господь прагнув завершити відбудову духовного Єрусалима в Адвентизмі. Під час приходу трьох ангелів від 1798 до 1844 року міллеритський храм було збудовано на основах, представлених як «коштовності» в сні Міллера, що відображалось у пророчих істинах на двох піонерських діаграмах (1843 і 1850), які сповнили другий розділ книги пророка Авакума. Потім Він повів Свій народ звести мур Свого закону суботи сьомого дня і повернув їх до «старих стежок» давнього Ізраїлю, щоб завершити працю «вулиці, щоб

ходити нею». АЛЕ, старий шлях включав учення, пророцтво, покликане випробувати й відділити їх. У 1863 році Адвентизм не витримав випробування «семи часів» і почав блукати пустелею Лаодикії.

22 жовтня 1844 року є прообразом недільного закону, що незабаром настане, і під час недільного закону буде звершено працю, представлену сорока дев'ятьма роками завершення вулиці та муру в буремні часи, як визначив Даниїл.

Отож знай і зрозумій, що від видання повеління відновити й відбудувати Єрусалим аж до Месії, Князя, буде сім тижнів і шістьдесят два тижні: вулиця буде знову відбудована, і мур — навіть у тяжкі часи. Даниїла 9:25.

Усі пророки погоджуються між собою, а «скрутні часи» у Даниїла також згадані в уривку з «Ранніх творів», який ми розглядали.

У той час, коли діло спасіння завершується, на землю прийде скорбота, і народи будуть гніватися, але будуть стримані, щоб не перешкодити ділу третього ангела. Тоді прийде 'пізній дощ', або освіження від присутності Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих, щоб устояти в час, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Доти, доки ті, хто визнає істину, служать Сатані, його пекельна тінь закриватиме від них Бога й небо. Вони будуть як ті, що втратили свою першу любов. Вони не можуть бачити вічних реальностей. Те, що Бог приготував для нас, представлено в книзі Захарії, розділи 3 і 4, та 4:12–14: "І я відповів ще раз і сказав йому: Що це за дві оливкові гілки, які через дві золоті трубки виливають із себе золоту олію? І він відповів мені та сказав: Хіба ти не знаєш, що це? І я сказав: Ні, мій пане. Тоді він сказав: Це двоє помазанців, що стоять перед Господом усієї землі."

У Господа невичерпні ресурси. Йому не бракує жодних засобів. Саме через нашу нестачу віри, нашу приземленість, нашу дешеву балаканину, наше невір'я, що виявляється в нашій розмові, навколо нас збираються темні тіні. Христос не являється ні в слові, ні в характері як Той, що весь любий, як найкращий серед десяти тисяч. Коли душа задовольняється тим, щоб підноситися в марноті, Дух Господній може зробити для неї небагато. Наш недалекоглядний погляд бачить тінь, але не може побачити слави за нею. Ангели стримують чотири вітри, зображені як розлучений кінь, що прагне вирватися й помчати по поверхні всієї землі, несучи на своєму шляху руйнування й смерть.

«Чи будемо ми спати на самому порозі вічного світу? Чи будемо ми млявими, холодними й мертвими? О, якби в наших церквах Дух і подих Божий були вдихнуті в Його народ, щоб вони встали на ноги й жили. Нам потрібно бачити, що шлях вузький, а брама тісна. Але коли ми проходимо через тісну браму, її ширина безмежна». Випуски рукописів, том 20, 217.